

Μητροπολίτου Μάνης: «ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ»

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μάνης](#)



Του Σεβ. Μητροπολίτου Μάνης κ. Χρυσοστόμου Γ΄

Ὁ ἱερός ὕμνογράφος παίρνει τὴν γραφίδα καὶ τὴν λύρα του καὶ δανειζόμενος τὴν ἀρχὴ τοῦ λόγου τοῦ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου «Εἰς τὴν γενέθλιον ἡμέρα τοῦ Κυρίου» γράφει καὶ ψάλλει τὴν πρώτη Ὠδὴ τῶν Καταβασιῶν, πού ἀκοῦμε στὸν Ὅρθρο τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων: «Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε· Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε· Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε». Ὁ ὑπέροχος αὐτὸς ὕμνος εἶναι ἓνα ποιητικὸ ἀριστούργημα.

Ἡ θαυμάσια φράση «Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε», εἶναι ἡ ἀπόρροια ἐκείνου τοῦ ἀγγελικοῦ ὕμνου, τῶν στρατιῶν τῶν οὐρανίων Ἀγγέλων, πού τὴν νύκτα τῆς Ἀγίας Γεννήσεως ἔψαλλον, ἀναβαίνοντας καὶ καταβαίνοντας ἀπὸ τὸν οὐρανὸ πρὸς τὴν φάτνη. Πρόκειται γιὰ τὰ ἀγγελικὰ λόγια: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία». Εὐδοκία πού σημαίνει τὴν εὐνοία, τὸ εὐπρόσδεκτο, τὴν χάρι καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ στοὺς ἀνθρώπους. Ἦλθε, λοιπόν, ἡ εὐδοκία, ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ στὴν γῆ. Γι' αὐτὸ καὶ ὀφείλουμε νὰ ἐμβαθύνουμε μέ τὴν δοξολογία μας περισσότερο στὸ βαθύτερο νόημα τῆς ἐορτῆς, στὴ θεολογία τῶν Χριστουγέννων.

Μή ξεχνᾶμε βέβαια, ὅτι ἡ ἐμβάθυνση στό νόημα τῆς ὅλης φράσης κρύβει τήν ἐνανθρώπηση τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, τό ἀνεξερεύνητο αὐτό μυστήριο γιά τήν ἀνθρώπινη λογική. Καί ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, «ἀεὶ μένει μυστήριον, ἡ ἐνανθρώπις τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ». Ὁ δέ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος γράφει χαρακτηριστικά: «Πῶς ἐξείπω», πῶς νά διερμηνεύσω καί πῶς νά ἐρμηνεύσω μέ ἀνθρώπινα λόγια καί μέ τήν πεπερασμένη λογική αὐτό τό μυστήριο τῆς εὐσέβειας, πού ἀποκαλύφθηκε ἐν χρόνῳ; Καί συνεχίζει ὁ θεοφόρος Πατήρ: «Πῶς νά ἐρμηνεύσω, ὅτι ὁ Ἄσαρκος σαρκοῦται, ὅτι ὁ Λόγος παχύνεται (λαμβάνει δηλαδή ὑλική ὑπόσταση), πῶς ὁ Ἀόρατος ὁράται, ὁ Ἀναφής ψηλαφᾶται, πῶς ὁ Ἄναρχος ἄρχεται, πῶς ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, Υἱός τοῦ ἀνθρώπου γίνεται;».

Καί ὁ ἱερός Δαμασκηνός θεολογεῖ τονίζοντας ὅτι: «Ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ μέ τήν ἐνανθρώπησή Του δέν λέγομεν ὅτι εἶναι ἄνθρωπος πού ἐγίνε Θεός, ἀλλά Θεὸς πού ἐγένεν ἄνθρωπος».

Ἡ δεύτερη φράση τοῦ τροπαρίου «Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε», σημαίνει νά προῦπαντήσουμε καί συναντήσουμε, μέ μία προϋπόθεση, ἐκείνη τῆς προσκύνησης. Διότι ἀπάντηση στήν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ, σημαίνει εἰσέρχομαι στήν φάτνη, γονατίζω καί προσκυνῶ τό Θεῖο Βρέφος, ἀποδεχόμενος καί οἰκειοποιούμενος τήν σωτηρία. Πρῶτοι δέ «ξυπνοῦν ἀπό φωνές ὕμνων μεσοῦρανες στή γῆ σταλμένες», κάποιοι ποιμένες καί τρέχουν καί βρίσκουν τό Θεῖο Βρέφος καί προσκυνοῦν, μέ τήν ἄδολη ψυχὴ τους ἐκπροσωπώντας τούς ἀπλούς καί ὀλιγογράμματους ἀνθρώπους. Καί ἔπειτα καταφθάνουν καί προσκυνοῦν οἱ Μάγοι, οἱ ἀστρονόμοι τῆς ἐποχῆς, πού ἐκπροσωποῦν τούς πεπαιδευμένους, τήν ἐπιστημονικὴ κοινότητα.

Καί ἀκολουθεῖ ἡ τρίτη πρόταση: «Χριστός, ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε». Δηλαδή, ὁ Χριστός βρίσκεται στή γῆ. Ἐδῶ ἀκριβῶς πρόκειται γιά τήν πρόσκληση τῆς πνευματικῆς ἀνάβασης. Κατά συνέπεια δέν μπορεῖ νά μένουμε στή χοϊκὴ φρόνηση. Ἀφότου ὁ Χριστός ἔδωκε τήν διδασκαλία Του στοὺς ἀνθρώπους, δέν εἶναι ἐπιτρεπτόν νά μένουμε στά εὐτελῆ καί ρέοντα, ἀλλὰ θά πρέπει νά ἰσχύει τό τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν Παύλου, «τὰ ἄνω φρονεῖτε, μὴ τὰ τῆς γῆς». Δύσκολο τό ἐγχείρημα. Ὡστόσο, διαφορετικά, ἡ ἀφροσύνη τῆς ἁμαρτίας δέν ξεπερνιέται. Ὅσο δέν πραγματοποιοῦμε στό βίο μας τήν πνευματικὴ ἀνάβαση, τόσο θά μένουμε μακριά, στήν πρό Χριστοῦ ἐποχή, στή σκιά τοῦ νόμου, χωρὶς τήν εὐδοκία τῆς Βηθλεέμ.

Τελικά, τό ἀγγελικὸ μήνυμα τῆς πανίερης νύκτας ἐκείνης εἶναι χαρμόσυνο καί ἐλπιδοφόρο γιά ὅλους μας: «Μὴ φοβεῖσθε. Ἴδου γὰρ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ, ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σωτὴρ, ὃς ἐστὶ Χριστὸς Κύριος». Ἀκριβῶς αὐτό τό μήνυμα εἶναι τόσο ἀναγκαῖο καί στοὺς καιροὺς μας καί μέσα σ' αὐτὴ τήν δίνη τῆς πανδημίας.

